

סיכום על דמותה של שיינדי

שיינדי מילר-ארנוולד נולדה בשנת 1929 היא ניצולת השואה, שגרה בצעירותה בעיר גלנטה שבצ'כוסלובקיה. היא חוותה בעצמה את הגירוש למחנה הריכוז אושוויץ-בירקנאו. היא כתבה יומן אישי בשנת 1944 בתקופת שואת יהודי הונגריה. היומן מתאר מזווית המבט שלה כנערה את החיים תחת הכיבוש הנאצי, ההידרדרות הקיצונית במצבם של יהודי העיר, ושליחתם המהירה למחנות ההשמדה. יומנה פורסם בשנת 2012 בשם "יומנה של שיינדי".

שיינדי ארנוולד נולדה בגלנטה בשנת 1929 למשפחה יהודית חרדית. הוריה היו יהודה אריה לייב וצורטל ארנוולד. לשיינדי היו שישה אחים וחמישה אחיות והיא נולדה העשירית במשפחה שלושה מאחיותה נפטרו ממגפה עוד לפני שנולדה. במרץ 1944 השתלטו הגרמנים על הונגריה ושואת יהודי הונגריה הואצה. הם גורשו על ידי המשטר הנאצי ממקום למקום וכך הם שהו בחמישה מקומות בזמן קצר: בחווה, בגטו שהגרמנים הקימו בסביבת בית הכנסת הגדול. חווה נוספת, בית חרושת ללבנים. מבית חרושת ללבנים שלחו את יהודי העיר ברכבות המוות למחנה ההשמדה אושוויץ, הנסיעה ארכה 4 ימים, וכל המשפחה נרצחה שם, מלבד שיינדי, אחותה ייטי, ואחיה חזקל(חזקי) שנלקח לפני לעבוד במחנות בעבודות חשמל. הוריה לא זכו להוביל לחופה אפילו אחד מ 12 ילדיהם. לאחר שגורשו לאושוויץ היהודים מחלק של סלובקיה שהיה תחת שלטון הונגרי במלחמת העולם השנייה, ועברו את הסלקציה הראשונה, נלקחה שיינדי יחד עם 200 בנות צעירות לפטרסוולדו לעבוד בבית חרושת לתחמושת וחלקים למטוסי קרב. בית החרושת היה בבעלותו של קרל דיהל. מגורי בנות אלה היו במבצר סמוך, מרחק של כשלושה ק"מ מבית החרושת, כל יום הלכו הבנות ברגל מהמבצר לבית החרושת ולאחר העבודה, חזרה למבצר. הבנות עבדו בשתי משמרות, כאשר כל משמרת הייתה של 12 שעות. העבודה הייתה ללא הפסקה. בבית החרושת היו מחלקות שונות: מסגריה, הלחמה, ריתוך, מכשירים ובקרה. הבנות מסלובקיה מצאו שם כ-1,000 בנות מפולין, שהובלו לשם כשנה לפני כן[1]. בתקופה זו שיינדי הייתה חולה בטיפוס, ואחותה ייטי הגנה עליה. הבנות מסלובקיה, שהו במחנה כשנה, ממאי 1944 ועד 8 במאי 1945, יום סיום המלחמה והשחרור. שיינדי עלתה לישראל ביחד עם ייטי וחזקי בשנת 1949 ומתגוררת בשיכון פאג"י בירושלים, יחד עם שני אחיה וניצולי שואה וגרה קרוב הונגרים נוספים שהתגוררו בשכונה. שיינדי נישאה לאמיל ולהם 3 ילדים. בנם יצחק אהרון התגייס לצה"ל ובפברואר 1973 נפל תוך כדי מילוי תפקידו.

שיינדי כתבה את יומנה בהונגרית והתחילה לכתוב ב 19 במרץ 1944 היום הראשון לכיבוש הונגריה על ידי הגרמנים, כשהייתה נערה בת 15, והפסיקה לכתוב כשעלתה לרכבת שהובילה אותה לאושוויץ. היומן מתאר את תיאור ילדותה וקורות בני משפחתה וקרוביה, חיי הקהילה עם הגירוש, תיאור הכיבוש ההונגרי ב-1938, והכיבוש הגרמני ב-1944 ואת טלטוליה עם שאר היהודים בתחנות השונות אותן עברו ממקום למקום עד הגעתם לאושוויץ. היא כתבה אותו על דפי נייר ששמרה עליהם באדיקות בכל מסע הגירוש שעברה, אך במהלך טלטוליה דפי היומן הושחתו, ובדצמבר 1944 כשעבדה במחנה העבודה פטרסוולדו בשלזיה, העתיקה את היומן במאמץ רב על 54 כרטיסיות של המפעל ליצור נשק שעבדה בו, ובמהלך העתקת היומן היא הוסיפה וכתבה את קורותיה וקורות אחיותיה וחברותיהן מהרגע שעלו לרכבת ועד שהוסרו מהן שערותיהן ובגדיהן. בינואר 1945 היא סיימה להעתיק את דפי היומן לכרטיסיות של מפעל הנשק והסתירה את הדפים מתחת לקש שהייתה שוכבת עליו בדרגשים שבמחנה. שיינדי כתבה ביומן בצורה אינטנסיבית מאוד, ועל כן הוא תיעוד עשיר לחייה (גם אלה שקדמו לזמן כתיבת היומן) ולאירועים הנוראיים שחוותה, מזווית מבט של נערה צעירה. הטקסט לאורך היומן כולו מתהווה בצילה של השואה. כבר בתחילת היומן ניכרת השפעת מלחמת העולם השנייה.

<https://youtu.be/XKX1JzIClU> -עדותה של שיינדי ביד ושם

https://he.wikipedia.org/wiki/%D7%A9%D7%99%D7%99%D7%A0%D7%93%D7%99_%D7%9E%D7%99%D7%9C%D7%A8 –ויקיפדה

רפלקציה -

במהלך העשייה של הסרטון, כל אחד מחברי הקבוצה התחבר באופן אישי לסיפור של שיינדי. כל אחד מאיתנו הבין את משמעות הזיכרון וההנצחה. בסופו של דבר בעוד כמה שנים לא ישארו ניצולי שואה והחשיבות של הסרטונים כל כך שמה לנו דגש על כמה חשוב היה שנבצע את הסרטון שלנו

ליון, השחקנית הראשית שלנו ברגע שהיא שמה את הבגדים ושיחקה בסרטון התרגשה כל כך ממה ששינדי עברה ובתור קבוצה כל כך הערכנו את החשיבות של הזיכרון ששינדי הראתה לנו ובעזרת הסיפור שלה והמסר שלו הצלחנו להביא משהו אחר לסרטון

יום הצילום שעברנו ביחד כקבוצה היה נהדר. כל כך התגבשנו שניסו להראות את הצד שלנו בסיפור של שינדי וכל אחד הביא את הצד שלו ואת דעתו בכל מה שקשור לצילום ולעריכה.

מאוד התרגשנו מהמאמצים של שינדי ובגלל כך אנחנו בחרנו בסיפורה כי הוא הראה לנו את הדרך שאנו אמורים לפעול בה בחיים בדרך של מאמצים והחדירות למטרה שהייתה לשינדי בהנצחת הזיכרון שלה באמצעות היומן.

שמות התלמידים:

לין בן שימול

ח שחם

אורי אביבי

עומר אור

כיתה יא7 ביה"ס "קציר"

מורה: סמדר צברי